

Anexa 4

Povestea Curcubeului

Cu mult timp în urmă, la începutul timpurilor, culorile lumii s-au certat. Fiecare dintre ele pretindea că era cea mai bună, cea mai frumoasă, cea mai importantă, cea mai folositoare, cea mai iubită.

Verdele spuse: „Uitați-vă la iarba, frunze și copaci. În mod evident vedeți și voi că sunt cea mai importantă culoare. Sunt culoarea vieții și a speranței. Uitați-vă în jur și o să vedeți că sunt peste tot.”

Albastrul l-a întrerupt și a exclamat: „Gândiți-vă la cer și la mare. Apa stă la baza vieții și fără mine nu ar exista cerul albastru. Fără mine nu ar exista nimic!”

Galbenul râse: „Eu sunt luminos și cald, iar tu ești atât de serios. De fiecare dată când te uiți la o narcisă galbenă sau la o floare-soarelui zâmbești. Soarele, luna și stelele sunt galbene, frumusețea mea este atât de evidentă încât oricine mă vede rămâne uimit.”

Portocaliul începu să se laude: „Eu sunt culoarea mărurilor și toate ce dau putere. Morcovul, portocala și dovleacul au multe vitamine. Și atunci când portocaliul umple cerul, la răsărit sau la apus, frumusețea mea este atât de evidentă încât toți cei ce mă văd se opresc să mă privească cu admirație și uimire. „Ei bine, roșul începu să strige: „Eu sunt conducătorul întregii vieți. Sângele este roșu și sângele înseamnă viață. Eu sunt culoarea pasiunii și a iubirii.” Violetul se ridică în picioare și era foarte înalt. El vorbi dând foarte mult importanță spuselor sale: „Eu sunt culoarea imperială și a regilor. Oamenii puternici întotdeauna m-au ales pe mine deoarece eu sunt culoarea puterii și a înțelepciunii.” La sfârșit, cu o voce joasă și timidă, Indigoul spuse: „Cu greu mă observați, însă deși sunt tăcut, fără mine nu ați fi nimic. Aveți nevoie de mine pentru echilibru și contrast și pentru liniștea interioară.” Argumentările au continuat, fiecare culoare în parte lăudându-se, ridicându-se în slăvi și certându-se. Fiecare în parte considera că este perfecțiunea întruchipată.

În timp ce se certau din ce în ce mai tare, un fulger puternic lumina cerul. Începu să turească ploaie și gheață. Culorile tremurau de frică și se strânsă în brațe pentru a se liniști și proteja una pe alta. Apoi ploaia începu să vorbească: „Voi, culorilor, sunteți atât de nesăbuite. Vă certați care este cea mai bună, fiecare încercând să fie deasupra celorlalte. Nu înțelegeți că fiecare în parte ați fost făcute cu un scop special, fiecare este unic și diferit? Luați-vă de mâini și urmați-mă!” Facând ce le spuse ploaia, culorile se apropiară și se luară de mâini. „De acum încolo”, zise ploaia, „când plouă, fiecare dintre voi se va întinde de-a lungul cerului într-un superb semicerc colorat. Curcubeul va fi un semn al păcii și al speranței.” Astfel, oameni buni, de fiecare dată când ploaia curge pământul, cautați un curcubeu pe întinsul cerului. Când apare, țineți minte că fiecare dintre voi este special. Lăsați culorile curcubeului să vă reamintească să vă apreciați pe voi înșivă și pe cei din jur.

*sursa <https://www.copilul.ro/povesti/curiozitati/Povestea-curcubeului-190.html>